

Rom 6, 7

7: For den som er død, er rettfærdiggjort fra synden.

Dette er en vanlig uttrykksform om de døde. Å oppfatte disse ordene på noen annen måte, ville føre til store motsetninger i forhold til den øvrige teksten og sammenhengen. Dette er en tilføyelse Paulus gir for å innprente ennå sterkere ordene foran, at vi "ikke lenger skal være slaver under synden". Som svar på det spørsmålet han stiller i v. 1: "Skal vi fortsette i synden?", har han tidligere sagt: "Hvordan kan vi som døde fra synden, fortsette å leve i den?" Så har han videre, i v. 3-6, gått nærmere inn på hvordan vi er døde fra synden ("døpt til Kristi død", "forenet med ham i en død som har likhet med hans død", "begravet med ham" osv.). Her gjentar han så sitt første svar, og belyser det nå med en vanlig erkjennelse som gjelder for alle som er døde: "den som er død, er rettfærdiggjort fra synden". Dvs. at han er ikke lenger en synder. Nå er han fri fra synden, slik at også på denne bakgrunn må han erklæres rettfærdig*.

[* Uttrykket "rettfærdiggjort fra synden" ser ut til å sikte til forbrytere som henrettes. Dermed ansees de å ha gjort opp med samfunnet gjennom sin død, og derfor ikke skal kunne dømmes mer. Men også i vanlig omtale sier vi om de døde at nå "gjør de ikke lenger noe vondt". På den måten kan de ansees å være rettfærdige.]

Slik skal også vi som nå er død fra synden, ikke lenger være slaver under den - for det er ikke de døde. At det er dette som er tankegangen, ser vi klart av v. 11. Der sier Paulus: "Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus, vår Herre". Det er nettopp dette Paulus har som mål, at de kristne skal leve i denne holdning, ha denne innstilling: at de, akkurat som de som er døde, har tatt fullstendig avstand fra livet i synden, og nå er stått opp til en ny verden. Hvordan skulle vi ennå kunne leve i synden, eller "være slaver" under den? Nei, de kristnes liv er i Kristus, i samfunn med ham, og med ham som forbilde. Synden er ikke lenger vårt liv, men tvert imot vår plage og død. Denne holdningen er da også et tydelig bevis på at vi i vår ånd er døde fra synden.

Da bør vi også benytte oss av så stor en nåde, så vi trofast følger Den Hellige Ånd, og vokter oss vel for å bli forført av fienden, eller av "syndens bedrag". Vi må alltid vandre i det nye livet etter vårt salige kall og vår nye villige ånd. Må Gud hjelpe oss til det, i sin nåde!

Rom 6, 8

8: Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham.

Dette er et ord som er fullt av trøst. Og sammenhengen med det vi nettopp har lest, er tydelig. Paulus gjentar her på nytt, det han nettopp har sagt i v. 5, at så sant vi er blitt forenet med Kristus ved en død som er lik hans død, så skal vi også bli det gjennom en oppstandelse som er lik hans. Først gav han i v. 6-7 en kort forklaring på ordet i v. 5, om hvordan vi er blitt forenet med Kristus ved en død som er lik hans. Nå kommer han mer utførlig tilbake til dette. I v. 6-7 gikk forklaringen ut på at denne vår forening med Kristus gjennom en død som er lik hans, ikke er ukjent for oss. Nei, det vet vi, sier han, "vi vet at vårt gamle menneske ble korsfestet med ham", og at hensikten, målet, med denne korsfestelsen er at "vi ikke lenger skal være slaver under synden", "for den som er død, er rettfærdiggjort fra synden" (v. 7).

Etter at han har gitt oss denne korte forklaringen, gjentar han på nytt det han hadde sagt; om at vår forening med Kristus ikke bare strekker seg til hans død, men også til hans liv. Og nå bruker han denne uttrykksformen: "Men døde vi med Kristus, da tror vi at vi også skal leve med ham". Når vi dermed innser sammenhengen, blir også meningen med de enkelte ordene tydelig. Noen har ment at med uttrykket "leve med ham", menes livet med Kristus i himmelen. Og det er selvsagt en følge av at vi i vårt liv her på jorden har vært delaktig i Kristi død og liv. Men vi ser likevel av sammenhengen at det Paulus har i tankene på dette stedet, nettopp er dette livsfellesskapet med Kristus mens vi ennå er her på jorden. Dette at vi i åndelig forstand er stått opp og nå lever et nytt, hellig liv for Gud. At det er dette som er meningen, ser vi ikke bare av sammenhengen med det vi leser foran, men også spesielt av apostelens oppsummering i v. 11. Med disse ordene forteller han der hva som er hensikten hans med budskapet: "Slik skal også dere regne dere som døde for synden, men levende for Gud i Kristus Jesus, vår Herre".

Nå har vi slått fast at her tales det om det åndelige livet som vi allerede her på jorden lever med Kristus. Likevel er det mange som står spørrende overfor uttrykkene "da tror vi", og "vi skal" - "da tror vi at vi også skal leve med ham". Og mange sier, med tanke på det vi har talt om like foran, at det åndelige livet skulle vi jo oppleve, ikke bare tro. Men til dette må vi først si at ordet "tro" også har betydningen av å være overbevist om, noe som kan skje på grunnlag av erfaring/opplevelse. For det andre at Paulus klart nettopp taler om hva vi ofte følbart erfarer, dette at vi er døde med Kristus (det kjenner vi gjennom det gamle menneskes korsfestelse. Se sammenhengen mellom v. 5 og 6), men at vi derimot ikke opplever selve det guddommelige livet i hjertene våre, dette livet med Kristus som Paulus omtaler slik: "deres liv er skjult med Kristus i Gud" (Kol 3: 3).

Da blir vår visshet om dette skjulte liv med Kristus, en troens visshet. Fordi vi ikke kjenner/opplever det i oss. Samtidig bygger denne visshet på vår erkjennelse av at vi er korsfestet med Kristus (v. 6), og at dette ikke kan skje uten at vi lever med ham. Av og til erfarer vi nok det guddommelige livet i hjertene våre. Og i tillegg ser vi av og til flere tegn på dette. Enten ved at vi lider under synden. Eller gjennom den nye hellige lengten etter alt som er av Gud, og hele den nye livsinnstillingen. Men så kommer det nok også andre tider, da alt dette er fullstendig skjult for oss. Når vi bare ser synd og troløshet, kjenner oss døde og likeglade med alt som er hellig. Da innser vi at også den tredje artikkel i vår apostoliske bekjennelse, om Den Hellige Ånd og hans verk i oss, er en trosartikkel, like så vel som den første og den andre.

Men under all denne vekslingen av hvordan vi opplever det, blir vårt gamle menneske hele tiden korsfestet med Kristus. Det beviser at vi er døde med ham. Så må vi da tro at vi ennå, i det skjulte, virkelig fortsatt er forenet med ham, og har et guddommelig liv i hjertet - uansett hvor ille det kan se ut. Ser vi så nærmere på sammenhengen mellom v. 5 og 6, så vil vi her hos apostelen legge merke til noe som for prøvede kristne ofte blir en dyp trøst i spørsmålet om de i det hele tatt eier livet i Kristus, om han ennå bor i hjertene deres. Det er når de sier: Men midt oppe i alt dette mørke og elendighet, alt det som er tåkete og all svakheten, så er det nå merkelig at jeg likevel aldri mer kan gå tilbake til et liv som verden. At jeg ikke velger å bli fri og løst fra Kristi kors, fra denne veien som bare døder kjødet. Årene går, og fremdeles er det dette jeg er opptatt med: å strekke meg etter Gud og hans vilje. Midt oppi all denne naturens ugudelighet, så er altså min ånd og mitt sinn uforandret, så jeg lider under det onde, og har livet og freden utelukkende i Kristus, i hans nåde og hans veier. Da må det jo være en realitet, dette livet med Kristus, og som gjør alt dette -! Selv om det er en hemmelighet -.

At Paulus sier: vi skal leve - "da tror vi at vi også skal leve med ham", er et uttrykk for noe som nødvendigvis må bli en følge (akkurat som i v. 5): like så sikkert som at vi har dødd med Kristus, så må vi også leve med ham. Likevel er det sant, det noen har bemerket, at vårt liv med Kristus er en

vedvarende helhet. Det er ikke noe som en gang for alle er fullbyrdet. Men noe som stadig skal få utvikles mer, og som først fullbyrdes når vi står hjemme i himmelen - så sant vi fortsatt lever i nåden, og ikke på nytt faller fra. Ved at vi er forenet med Kristus har vi allerede her og nå det evige liv. Det guddommelige, som er begynt her, i vår ånd, men som skal fortsette i evighet, og først der virkelig bli åpenbart. Apostelen sier det slik i Kol 3: 4: "Når Kristus, som er vårt liv, åpenbares, da skal også dere bli åpenbart sammen med ham i herlighet".

Selv om altså Paulus i vår tekst egentlig taler om det livet med Kristus som vi lever allerede her på jord, så behøver vi ikke være i tvil om at han i dette budskapet samtidig også så fram til dette livets endelige fullbyrdelse i himmelen. Det er nettopp slik denne apostelen i sin rike tro ser på livet med Kristus. Det ser vi ikke bare av det ordet vi nå siterte fra Kol 3: 4, men også fra flere andre steder, f. eks. Heb 12: 22-23. Der sier han til dem som jo ennå vandrer på jorden: "Dere er kommet til Sions berg og til den levende Guds stad, det himmelske Jerusalem, til en talløs skare av engler, til festforsamlingen og menigheten av de førstefødte som er oppskrevet i himlene, til Gud, alles dommer, og til de fullendte rettfærdiges ånder". Her ser vi hvordan Paulus ser på den levende menighet på jorden og de som er nådd fram til himmelen, som ett.

På det grunnlaget har vi også av vår tekst rett til å trekke denne trøst og slutning, slik han uttrykker det i 2Tim 2: 11-12: "Dersom vi døde med ham, skal vi også leve med ham. Hvis vi holder ut, skal vi også herske med ham". Hvis vi allerede her på jorden har det guddommelige livet i hjertene våre, som gjør at vi også lider med Kristus, så skal vi ikke behøve være i tvil om at vi også skal leve med ham i evighet. Det ene følger uvilkårlig det andre, slik Paulus uttrykker det i Rom 8: 17: "Hvis vi er barn, da er vi også arvinger - Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham, for at vi også skal bli herliggjort sammen med ham".

Tenk, når vi her i livet er kalt av Gud, blitt dratt av ham til Kristus og omskapt til et Guds barn. Og har så vært opptatt av å leve etter hans vilje, har kjempet og lidd for hans skyld, - så skal så visst ikke han til slutt forlate oss i dødens stund! Ofte kan kampen bli tung, og striden for het, når vi følger etter Jesus, mens hele verden er fullstendig fri for slike trengsler. Men da skal derimot vi ha den sikre trøsten at vi ikke forgjeves har kjempet og lidd med ham. Nei, vi har allerede nå "det evige liv" (Joh 6: 47, 54). Det er skapt, og dermed begynt i våre hjerter, ved Den Hellige Ånd som er "pantet på vår arv". Det åndelige livet er ikke noe som tilfeldigvis skapes gjennom våre egne anstrengelser, men er egentlig Kristus i oss (Rom 8: 9, 10. Kol 3: 4). Selv sa han det slik: "dere i meg, og jeg i dere". Det er en virkelig delaktighet i Kristi liv. Og som grunnlag for vår tro på at vi også skal leve med ham, er det da nettopp også Paulus fortsetter slik, som en tilføyelse: